

Тя усъщаше само мразния лъхъ на снѣжния вѣтъръ, който бѣ брулилъ лицата на съзаклятниците, чуваше предсмъртния стонъ на Добромира, проклятието на Радула. Какво ставаше съ него? Не бѣ ли и той между заловенитѣ, между изтезаванитѣ, между убититѣ можеби? Тя затвори за мигъ очи, залюляна въ тъмно отчаяние.

А гласътъ на Анри минаваше край ушитѣ ѝ, чуждъ, далеченъ, изговаряше думи, праздни, безполезни, разпращаше нѣщо, което не достигаше до нея.

— Концилиумътъ взелъ най-строги мѣрки прогивъ разпространението на ереситѣ, а именно като забранилъ на клира да се занимава съ търговия, да посещава кръчми, турнири, игри и представления, като го задължилъ да изпълнява усърдно обета си за цѣломъдрие и въздържание, да се облича прилично и скромно, да бѣде изобщо духовенъ лѣкарь на човѣчеството. Папа Инокентий казалъ велико-лепно слово върху текста отъ Евангелието на Лука: „Горещо пожелахъ да ямъ тази пасха съ васъ преди смъртта си“. Той оправдалъ гоненията противъ албигойцитѣ съ това, че тѣ прѣчатъ на вѣковния блѣнъ на папството: да установи по цѣлия свѣтъ единъ законъ, властенъ за всички люде: подчинение на вѣрата, такава каквато я е установила църквата, като изразителка на Светия духъ...

Той се замисли, загледанъ въ златнитѣ облаци искри, които избухваха въ огнището.

— Концилиумътъ не призналъ брака на братаницата ми за законенъ. Преди женитбата си, Бурхардъ д'Авезнѣ билъ приелъ духовенъ санъ, който прикривалъ. Значи мълвата за него излѣзе съвсемъ вѣрна. Напраздно той ходилъ лично да иска милость отъ папата. Инокентий останалъ непоколебимъ и го осъдилъ да отиде една година на заточение въ Иерусалимъ и Синайската планина. Бедната Маргарита! — пошпнна императорътъ, — нито една отъ дѣщеритѣ на брата ми Бодуенъ не излѣзе щастлива въ женитбата си. Сега тя трѣбва да се върне въ Фландрия при Жана, чийто мъжъ е още затворенъ въ Лувърската тъмница въ Парижъ?..

Изведнѣжъ той млъкна. Стана.